

med Digteren Hofstrups Værker. Han vilde ellers se, at Hofstrup netop har den Fortjeneste at lade sin Satire gaa ud over alle Samfundsklasser, i hvilke han finder Jilisteri. Vi kunne f. Ex. tage den rige Konsul, som bor paa første Sal i Modsetning til Skomageren, som bor i Kjelderen. Konsulen fraterniserer om Formiddagen med Studenterne i Sloven, da Ingen ser dem, men om Aftenen gjør han Bal for Kammerjunkerne, Grever og Baroner, for at de skulle skaffe ham en Barontitel. Han lader sig dupere af Peter Ravn, lige saa vel som Skomageren i Kjelderen, Løttrup, ogsaa lader sig overlifte af ham; men Hofstrup viser i Grunden derved, at Menneskenes Natur er ens, hvad enten de bo paa første Sal eller i Kjelderen. Der er ikke Forskjel paa den. Er den god, saa er den god, hvad enten den bor paa første Sal eller i Kjelderen, og er den slet, saa er den slet saavel paa første Sal som i Kjelderen. Det er netop, forekommer det mig, det Store og Gode ved Hofstrup, hvori han ligner sine store Forfædre, Solberg og Heiberg, at han har en ualmindelig fin og lune fuld Maade, hvorpaa han satiriserer over de Skrybeligheder, som findes i de forskjellige Klasser, og ingenfomhelst Klasse har undgaet hans Opmærksomhed. Militære, Justitsraader, Præster, Rassebedsmænd og Redaktører. Skillen fortrinlig Redaktør har han ikke skildret i Grønholt, og Grønholt var ikke Student. Han levede, som det ærede Medlem udtrykte sig, høit, men blæste paa ingen Maade af det Solide. Ivertimod. Det gjorde derimod Mage, som var hans Modsetning; og han var heller ikke Student, men en ideal Natur, som tiltalte Digteren. Jeg tror, at man gjør Hofstrup megen Uret ved at sige, at han er en ensidig Studenterdigter. Ivertimod; han var Folkedigter. Jeg siger, han var det, thi det er meget klageligt, at han har trukket sig tilbage. Hans Virksomhed var kort, men glimrende. Hans Værker ere Folkelæsning og ikke alene Studenterlæsning, og det er derfor, jeg kan stemme for denne Hædersgave, ingenlunde fordi han var Studenterdigter, eller fordi han var bleven Benstreemand, det er mig ligegyldigt, men af de anførte Grunde, og jeg tror, at disse Grunde ville slaa igjennem paa ethvert Sted. — Jeg skal nu forlade dette Punkt og vende mig til et af de mere omtvistede Punkter, nemlig det om Stiftsmidlerne, der næsten har dannet Grundlaget for de sidste Dages Diskussion. Det er ikke saaunderligt, at dette Spørgsmaal, skjøndt det i og for sig ikke er betydeligt, har kunnet komme til at spille en større Rolle. Det er som bekendt et af de Kvillingsforslag, som i Fjor blev født, den Gang Bjerget var i Barnsnød, som Hørats siger. Da fødtes der en latterlig Mus. Dette og Kronborg Amtstue ere komne til at spille en Rolle, som om Statens Be og Vel skulde staa paa Spil for disse Spørgsmaals Skyld. Bor konstitutionelle

Bygning har rystet i sin Grundvold; vi hav været lige ved et miste vor Stattebevillingsret over disse Smaaspørgsmaal. Jeg kan derfor godt forstaa, at dette Spørgsmaal i Aar ogsaa vækker en vis Opmærksomhed, og jeg tror saa meget større, fordi det virkelig ikke kan negtes, at Affattelsen af det Forslag, som foreligger, er noget uklar fra det ærede Udvalgs Side. Jeg siger det ikke for at gjøre det ærede Udvalg Bebrejdelser, thi jeg hørte i Gaar Formanden for Finantsudvalget udtale, at man virkelig havde forsøgt en anden Redaktion, men maatte opgive det, fordi man ikke kunde blive enig. Ligeledes hørte jeg den ærede Ordfører, der efter min Mening spildte for mange Ord paa denne hele Sag, udtale, at Grunden til, at man ikke havde kunnet redigere det tydeligere, var, at der var en lille, skjøndt ubetydelig Tvivl tilbage med Hensyn til Forstaaelsen af den sidste Passus. Jeg finder Redaktionen ikke heldig, jeg vilde ønske, at man til 3die Behandling vilde saae tydeligt udtrykt, hvad det er for Regler, hvortil der sigtes i den nok som berørte sidste Passus. Jeg tror ikke, at det vil være uoverkommeligt i Loven at optage disse gjældende Regler. Derved vil man hæve enhver Tvivl. Jeg nærer personlig den Overbevisning, at der ikke ligger nogen Hage i dette Spørgsmaal. Jeg er fuldkommen overbevist om, at naar man henviser til, at Kongen skal beholde sin hidtil gjældende Ret til at raade over disse Midler, har det ærede Medlem til Bente for mig (Th. Nielsen), der gav en Udvipling af, hvilke Slags Stiftsmidler der findes, fuldstændig Ret. Jeg tror, at man med fuld Sandhed kan sige, at der ikke er ment Andet med denne Tilføielse, end at de ældre kongelige Resolutioner, som have bestemt, at en vis Del af Præstefaldsindtægter skal lægges til Kapellanier pro loco, blive staaende ved Magt. Videre tror jeg ikke, man kan komme med det Forslag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) søgte at lægge ind i denne Sag forskjellige Fortolkninger, som jeg virkelig ikke kan følge. Jeg vil ikke fornærme det ærede Medlem ved at sige, at hans Slutninger, hans Logik minde mig om den, som Erasmus Montanus fører, da han vil forvandle Peer Degn til en Hane eller sin Moder til en Sten. Jeg siger ikke dette for at drage en saadan Sammenligning mellem det ærede Medlem og denne Figur. Ivertimod — jeg er een af dem, der nærer den største Agtelse for det ærede Medlems Indsigt, Dygtighed og virkelige Aloor; men i dette Punkt forekommer det mig, at det ærede Medlem ikke var heldig. Han begyndte med at sige, at han vilde bevise, at efter den Redaktion, der her foreligger, var Kultusministeren den Æneste, der kunde komme til at raade over Stiftsmidlerne. Jeg studsede noget, da han fremsatte denne Paastand, men jeg studsede endnu mere, da han senere sagde, at han ogsaa skulde søre Bevis derfor.